

najčistiji način prikazuje prirodu. U tom pogledu je i pesništvo, iako savršenije od istorije, to jest bliže filozofiji, uvek već posmatrano u odnosu na filozofiju samu koja rapsolaže istinskim govorom o onome što jeste. U vezi sa prethodnim je takođe i Aristotelova teza da podražavanje i na njemu izgrađena metafora nosi sa sobom zadovoljstvo. Naime, dato zadovoljstvo je zadovoljstvo saznavanja, tj. prepoznavanja sličnosti, koje u najvećoj mogućoj meri, a kada su u pitanju ljudi, pripada filozofu (naravno božanskom bi samom pripadalo čisto zadovoljstvo ili najsavršeniji život kako to i tvrdi Aristotel u *Metafizici*). Ovde ne treba smetnuti sa uma da se *Metafizika* otvara rečima da svi ljudi teže saznanju, te da je *Metafizika* mesto gde data težnja dolazi do svoje istine u filozofiji koja razmatra ono prvotno.

Upravo unutar teleologije saznanja, po Deridi, stvaranje slika koje odlikuje samo čoveka, nalazi svoje mesto jer se slikom, tj. metaforom provodi specifičan oblik saznanja. Metafora kao ona koja je upisana u prirodnost čovekove težnje za znanjem i zadovoljstva pri saznanju, kod Aristotela je ima funkciju predočavanja, stvaranja slika i izvođenja žive radnje i pri tome je, Derida naglašava, uvek već u blizini vezi sa ontološkim primatom *energeia*. Drugim, rečima metafora je prava, ili najefikasnija onda kada izražava delatnost ili akciju - krepkostan čovek je četvorougaon vs. napon života bio je u cvatu. Drugim rečima, primat delotvornosti ili delatnosti/akcije po Deridi najčešće upućuje na to da se metafora promišlja unutar binarnosti život i neživo, odnosno da se promišlja unutar funkcije oživljavanja neživog, tj. da se vrati ili učini prirodnim - kako bi se priroda samoogledala unutar metafore.

Međutim, suštinsko za zadovoljstvo koje uviđanje sličnosti unutar metafore sa sobom nosi jeste da ono podrazumeva da se data sličnost nikada ne pretvara u istovetnost. Dakle, zadovoljstvo koje nosi mimezis time što nešto prikazuje u